

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK VI.

ÚNOR

ČÍSLO 6
1979

22. ÚN - DEN SESTRÁTVÍ

Podějme si ruku spolu
v pevném stisku našich dlaní,
zanotujme píseň dobra,

pramenící z hloubi srdcí,
nejlepší své síly dejme
vzrůstajícím pokolením.

Z eposu "Kalevala".

BŘEČŤAN

Jistě jste si někdy na zimní procházce všimli, že některé rostliny neztratily svou zelenou barvu dokonce ani v mrazu a sněhu. Nejsou to jen jehličnaté stromy. Docela při zemi se krčí zelené lístky celé řady bylinek, které jen čekají, až sluníčko začne trochu hřát, aby se v nich zase rozproudil život. Najdeme ale i rostliny větší, které takto vzdorují zimě.

Tak třeba takový b ř e č ť a n . Pne se po kmenech stromů, po starých zdech či zříceninách hradů. Někdy se zase spokojí s „přízemím“ a rozlézá se pouze po zemi do šířky. Šplhání mu umožňují zvláště ní kořinky, které nemají s výživou rostliny nic společného. Proto také neškodí ani zdem, ani stromům, po nichž se dere ke světlu. Často dokonce chrání jeho zelená pokrývka podklad před nepříznivými účinky počasí.

Břečťan samozřejmě neušel pozornosti zahradníků a již od nepaměti slouží jako okrasná rostlina. Určitě také proto, že tvar jeho listů je značně proměnlivý. Dokonce i na jedné rostlině

*Břečťan popínavý
(Hedera helix)*

se vyskytují různé listy. Když totiž břečťan dosáhne určitého stáří a výšky, objeví se na něm výhonky, které nemají přichytné kořeny a jejich listy nemají laločnatý okraj. Pozdě na podzim se pak na nich ukáží květy. Jestliže takový výhonek uříznete a necháte zakořenit, roste dále s těmito odlišnými vlastnostmi.

Plody jsou modročerné kuličky, které mohou ve větším množství způsobit otravu. Dozrávají až příštího jara.

Nakonec něco pro zálesáky. Ve starých knihách se píše, že listy břečťanu, vařené ve vodě s trochou sody, poskytnou „dobře použitelný prací prostředek“. Vyzkoušíme to na táboře?

STROMY

Bývalo kdysi v Holandsku zvykem: když se sedláko-
vi narodila dcera, zasadil u stavení topol. Než
dorostla, dorostl i strom; když se vdávala, bylo
dřevo na nábytek i na dřeváky. Ne, nemusela čekat
do sta let. Topol roste rychle a už v 25 letech
dorůstá rozměrů, kterých jiné stromy dosahují
mnohem později.

Na severní polokouli jsou topoly skutečně
nejrychleji rostoucími dřevinami. Za
příznivých podmínek přirostou až
2 m do výšky a 3 cm do tloušťky
za jediný rok! Ale jejich růst se
brzo vyčerpá a stromy se nedožijí
vysokého věku - usychají již v 50
až 80 letech. Přesto se jeho rych-
lého růstu hodně využívá: lesníci
v Evropě a Americe vyšlechtili
velmi rychle rostoucí odrůdy topo-
lů, které se již v 15-20 letech
mohou kácet a průmyslově zpracovávat.

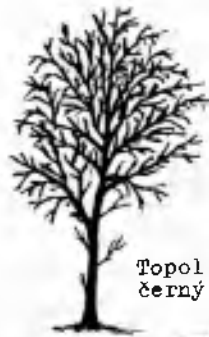
Topolů je mnoho druhů. Rostou nej-
více u stojatých i tekoucích vod a ve
vlhkých lužních lesích. Původní evrop-
ské druhy /např. topol bílý a šedý/ se
však stále více nahrazují rychleji ros-
tujícími odrůdami topolu černého /kanad-
ského/. Známostou odrůdou je i topol pyramidální /italský/ s úzkou
dlouhou korunou, vysazovaný často jako alejový a parkový strom.

Topolové dřevo se používá především na výrobu celulosy a pa-
píru a k výrobě obalů na potravinářské výrobky, k jiným účelům
jen výjimečně. Je řídké, velmi lehké a málo trvanlivé. Suché hoří
jako papír a málo hřeje.

Topoly se pěstují velmi snadno: stačí na podzim nebo brzo na
jaře uříznout odřezek větve dlouhý a silný asi jako tužka /tzv.
řízek/ a zapíchnout do vlhké země. Velmi rychle zakoření a již
v prvním roce vytvoří pěknou sazenici.

Topol
pyramidální

Topol
černý

Ěrbovní pověsti

Vypráví nám sestry Hana a Klára J.

O MOUŘENÍNSKÉ PRINCEZNĚ.

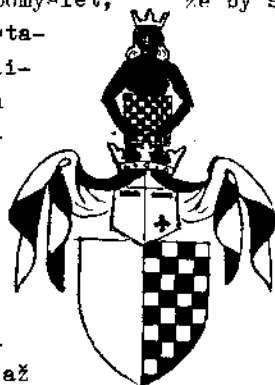
V dávných dobách - bylo to ve 12. století - táhla křesťanská vojska z různých zemí Evropy do Svaté země /dnešní Israel/, aby osvobodila hrob Ježíše Krista z rukou Arabů - mohamedánů. Také naši panovníci se svými bojovníky se zúčastňovali takových křížových výprav. Viděli cizí země, poznali cizí zvuky, ale také jich mnoho padlo nebo bylo zraněno, někteří onemocněli neznámými nemocemi /na př. malomocenstvím/, jiní padli do zajetí a museli pak sloužit jako otroci v domech bohatých mohamedánů.

Tak se stalo i mladému Bořkovi: Stále ho to táhlo pryč z domova, za dobrodružstvím. V zimě, když bylo vše zavato sněhem a meluzína hučela v krbu, sedával se starým kaplanem a hrával s ním šachy. Kaplan byl vzdělaný muž, prošel už leckterá země a tuto hru se naučil při studiích v Itálii, kam se dostala z dalekých jižních a východních zemí. Jistě každý z vás o hře v šachy slyšel. Není to hra jednoduchá a napodobuje vlastně bitvu: proti sobě stojí dvě nepřátelská vojska, složená z figurek a těmi se podle pevných pravidel posunuje po černobíle kostkované ploše - šachovnici. Každý z hráčů se snaží svému protivníku sebrat jeho figurky - vzít mu je "do zajetí" - nebo ho vehnat do takové situace, že ten už neví jak dál: dostane "mat" a je poražen. Myslet se při této hře musí asi tak jako při matematice nebo při mluvnickém cvičení z češtiny. Umí-li někdo z vás hrát šachy, dá nám jistě za pravdu.

Tak tedy tuto hru se naučil dost dobře i Bořek; ale jakmile přišlo jaro, nebylo s ním doma k vydržení - a což teprve, když kníže vyhlásil, že se táhne do Jerusálema - to musel být Bořek při tom! Dobrodružná výprava skončila však pro Bořka neslavně. Byl zajat a přidělen jako otrok do paláce mohamedánského vládce. Tento vládce - říkali mu sultán - měl krásnou dceru. Byla snědá, tmavých jiskrných očí a vlasů, ale její otec s ní měl velké trápení. Byla totiž velmi chytrá a také velice pyšná a navíc hrála výborně šachy. Nechtěla být provdána jen tak za leckoho a umínila si, že si vezme za muže jen toho, kdo jí v této obtížné hře porazí. Mnoho ženichů se o ni pro její krásu, chytrost i bohatství ucházelo, ale

jakmile došlo k osudné hře - byli všichni poraženi. A pyšná mouřenínka jim ještě k tomu vždy rozbila dřevěnou šachovnici o hlavu! Žanichové se začali pomalu paláci vyhýbat a starý sultán byl z chování své dcery zoufalý.

To se doneslo k sluchu i Bořkovi. Ne, že by o princeznu stál - beztek si už myslel na dceru sousedního vладыky doma v Čechách. Ale zachtělo se mu najednou pokořit pyšnou dívku. Šachy hrál přece vždycky dobře a co kdyby tak mohl hrát ne o ruku princeznu, ale o svou svobodu? Vváždal si tedy Bořek slyšení u vládce a velmi opatrně mu přednesl svou prosbu. Řekl, že by si zase jednou rád zahrál šachy, ale že samozřejmě jako křesťanský šlechtic a cizinec si nemůže na zdejší princeznu ani pomyslet, že by se však rád zase vrátil domů do Čech, ke svému starému otci. Sultán byl napřed takovou opovážlivostí zražen, ale pak přece uznal, že má ten cizí mladík pravdu. Nic tím neriskuje a bude-li jeho dcera konečně poražena, přijde tím pouze o jednoho otroka. Souhlasil tedy s Bořkovým návrhem a dal oznámit dceři, že má nového protivníka v šachu. Mouřenínce se Bořek na první pohled zalíbil, ale hned si také umínila, že ho porazí a těšila se už, jakou ránu mu dá šachovnicí - až budou lítat třísky na všechny strany!

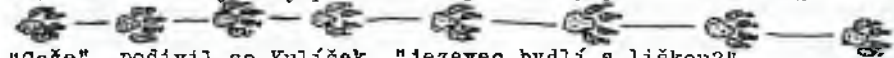
Hra začala. Zpočátku se klonilo štěstí na stranu princezny, ale čím déle hráli, viděla, že má protihráče opravdu schopného. Konečně se Bořkovi podařilo dát princezně mat. Taková hanba! Má si vzít cizince a k tomu křesťana! Princezna zuřila. Co arabských mladíků odmítla a teď se bude muset provdat do ciziny. Třeba svého otce už nikdy neuvidí. Když jí sultán vysvětlil, že si vítěz přeje jen vrátit se domů, byla ráda a slíbila, že se polepší ve své vůli. A to nejen dodržela, ale také se brzy vdala.

A Bořek? Šťastně se vrátil na svou tvrz Dohalice, oženil se, ale na mouřenínskou princeznu docela nezapomněl. Kníže mu dovolil převzít do štítu černozlatou šachovnici a tmavou princeznu pro ozdabu do klenotu. Jeho potomci Bořkové z Dohalic a Hamzové ze Zábědovic i jiní příbuzní nosili znak se šachovnicí po celý středověk i později. Tento erb měli i tři bratři Bořkové Dohalští, kteří bojovali ve druhé světové válce za osvobození naší České vlasti z nadvlády nepřátel. Dva bratři při tom zahynuli, ale potomci třetího, který válku přežil, nosí tento znak dodnes.

J E Z E V C I A L I Š K Y

Jezevčí stony nás zavedly až na okraj lesa. Bobr jako první objevil vchod do jezevčího doupěte - nory.

"No vida, liška je tu taky", ukazoval hajný na liščí stopu ve sva-
hu. "Oni tam mají nejspíš docela prostorný podzemní činžák!"

"Cože", podivil se Kulíšek, "jezevec bydlí s liškou?"

"Liška se s jezevcem snáší dobře, ale každý má naprosto oddělenou noru. Jinak by se asi nesnášeli, protože jezevec je velmi čistotný a spořádaný pán, má vždy uklizeno a oddělenou latrýnu. U lišky se najde plno smetí, zbytky kořisti a prostě nepořádek. Koncem dubna nebo začátkem března vyvede liška mladé - čtyři až sedm. Ale ještě asi dva týdny bývají liščí mláďata slepá."

"Pane hajný, je liška opravdu tak chytrá jak se říká?" chtěl vě-
dět Karibů.

"Inu, chytrá asi je", přikyvoval hajný. "Ona třeba dokáže napáchat v kurníku strašnou spoušť, zadávit slepici je pro ni obzvláštním potěšením, ale zajímavé je, že v blízkosti nory neloví - to si raději zajde do nějakého vzdálenějšího kurníku. Chce mít zřejmě doma klid a mír. Nebo příkladně velice ráda na podzim loví myši. Ale ty, které nestačí sežrat, ukryje na různých místech. A tak, kdyby její skryš někdo vypátral, nepřijde liška o vše, ale jen o zlomek zásob" "Pamatuje si liška všechny své skryše?" chtěl vědět Luďák.

"Myslím, že ano", pokyvoval uznale hajný. "A ještě jedno opatření se připisuje liščí chytrosti: liščí nora má vždycky nouzový východ, ba, někdy má takových východů hned několik. Takže i případnému ve-
třelci může liška snadno utéci."

Hoši byli přímo okouzleni vším co viděli a slyšeli. Jště té-
hož večera byla družina slavnostně pokřtěna a už ani nevím, kdo vy-
myslel družinový pokřik: JEZEVEC, JEZEVEC - TO JE NÁŠ JMENOVEC!

Neuplynul ani měsíc a přišel za mnou Karibů. Abych se prý šel na něco podívat. Říkal to tak tajuplně, že jsem neodolal. Vedl mne do činžáku, ve kterém bydlel. Na konci úzké tmavé chodby posvítíl baterkou na oprýskané dveře a já četl nápis na ohořelém papíře: JEZEVČÍ NORA. A vedle se skvěla skautská lilie.

Býval to domovnícký byt, dávno uznáný za neobyvatelný, teď se tu povalovaly košťata a pytle s pískem či podobné harampádí. Karibů se sem dostal, když na jejich rodinu přišla řada s odklizením sněhu. Neušlo mu, že v koutě ještě stojí starý kuchyňský sporák...

Panečku, stačilo by to harampádí srovnat v koutě! A tak hned druhý den se vydal s Luďkem na domovní správu. Konečně se hochům podařilo vymámit z příslušného úředníka souhlas: Přepažili místnost lepenkou a bednami, které měly sloužit zároveň jako skříně a věci, které patřily domovní správě uložili za přepážku. Řeknu vám, vypadalo to docela slibně. Říkal jsem si - inu, práce tu bude jako na kostele, ale mohla by z toho být docela útulná klubovna. Ale co se nestalo! Brzy se přiloudala za Luďkem jeho starší sestra Máša, která - to jsem zapomněl předem zdůraznit - se taky dala na skautování. Po nějakém otálení z ní vylezlo, že její družina si brousí zuby na jezevčí klubovnu. "No, vy jste mi ale chytráci", rozčiloval se Luďek, "my si pořídíme klubovnu a vy byste se nám tam chtěli nastěhovat!" Máša byla ovšem naprosto neodbytná. "Bráško, uklidni se přece," hučela do něj neustále. "Vždyť my nemáme kam hlavu složit! My bychom vám přece vůbec nepřekážely. Scházely bychom se samozřejmě jiný den a zatopily bychom. A nebude-li se tam hodně topit, všechno vám zplesniví, i stanové celtý. A vůbec, pomohly bychom vám uvést klubovnu do obyvatelného stavu", předla stále. "Tak to bych rád věděl, co svedou holky?" pochyboval Luďek. "Abys věděl, to už jsme všechno promyslely. Vyrhne bedny a vyložíme papírem. Vyrobíme z odstřížků koberec a rohož před dveře. Pomůžeme s drhnutím a vybělením. Dodáme stínítko na lampu..." Nakonec se dívčí družina doškemrala. Jméno téhle družiny snadno uhodnete: říkaly si Lišky ...

Musím říci, že Jezevci své velkodušnosti opravdu nelitovali. Třebaže nebyli příslovečně leniví, jako jejich patron, těžko by se věru sami potýkali s veškerou tou rachotou, která na ně čekala ve společné noře - klubovně. Však ani Lišky se neřídily špatným příkladem své zvířecí patronky ve věci nepořádku, ba naopak, zdálo se, že v uklízení společné nory našly výslovně zalíbení.

Brzy se obě družiny začly předhánět, kdo přispěje více k výzdobě klubovny.

JAK JSME ŠILI TÝPÍ.

Týpí je naše veliká chloubka. Ušili jsme ho sami - byla to docela hezká práce! Podle hrubého odhadu stálo týpí 400 franků a 200 hodin práce. Je vysoké dobrých pět a půl metru, rovněž kruhová základna má průměr skoro šest metrů. Kolem ohně se nás sesedlo i padesát. Na spaní a trvalejší bydlení je možno počítat asi s osmi obyvateli. Ovšem můžete si ušít i menší, "rodinný" model: není tak náročný na spotřebu materiálu, nevyžaduje tak dlouhé tyče. My se však přidržíme našich rozměrů a zkušeností.

Koupili jsme celtovinu přímo v továrně, což bylo výhodné: "zbytek", který měřil asi 50 metrů, šíře 1,5 metru. Dále jsme potřebovali kůži na výztuhy /1,5 m2/, 45 metrů lemovky na obrubování koberců, velmi pevnou nit, šídla a voskovanou nit na přišívání kůže, nůž, tužku, tvrdý papír na kožené šablony, nůžky, krejčovskou křídu, centimetr, provázek, kolík. Nejobtížnější bylo nalézt dosti velikou prostorou a výkonný šicí stroj.

Nejprve jsme látku naměřili a rozstříhali na pruhy: 12 metrů, 11,6 metrů, 10,4 a 8 metrů. V polovině každého pruhu jsme udělali puk. Nyní bylo potřeba všechny pruhy sešít. Začíná se od nejdelšího, položí se nejprve lícem na sebe a tak, aby si střední puky odpovídaly. /Obrázek! / Pak se velký pruh ohne a sešije znovu. Podobně se pokračuje s přišíváním dalších pruhů. Je třeba mít stále na paměti, že kruhový obvod bude základnou stanou, kterou bude týpí spočívat na zemi. Podle toho se řídí směr švů, jinak by do týpí zatékalo!

Takto sešitou plachtu jsme vynesli na dvůr, rozložili, v polovině nejdelšího pruhu, při pevném okraji jsme zatloukli kolík - /tu polovinu jsme našli snadno podle puku/ přivázali šestimetrový provázek, na jeho volný konec přivázali krejčovskou křídu a opsali s ní půlkruh. Další práci vykonaly nůžky - viz přerušované čáry na obrázku. Vznikla polokruhová plachta, dvě půlkruhové části vchodu, kolem středového puku jsme vystříhli malé, polokruhové otvory pro příští nosné tyče; ze zbytku látky jsme vystříhli lichoběžníkové klapky a přišili na naznačená místa při pevném okraji nejdelšího pruhu. Nyní bylo nutno přišívat kobercovou lemovku po celém obvodu půlkruhu, obroubit vchod a kouřové klapky - slovem, provést začištění a zpevnění lemovkou všude, kde jsme stříhali. Tím skončilo prozatím velké šití na stroji a nastalo šití kožených výztuh. Táhle práce se zúčastnil veškerý lid a povíme si o tom příště. Tvar kožených výztuh si prohlédněte na vedlejším obrázku.

L I Š K A B Y S T R O U Š K A A JEZEVEC

Uprostřed seče na malém brdku stála osobnost zvířecí, která vzbudila ihned Bystrouščinu pozornost. Osobnost tato stála po pás v díře. Stála nikořiv ledajácky, nýbrž z jejího postoje, z každého chlupu, z očí k obloze obrácených, z nosu panský vzhůru otrčeného a ze vznešeného držení pracek zářila ohromná povýšenost nad celým okolím. Bystrouška se přikrčila za podrostem všeka zkoprnělá a pravila si v duchu :

" Hrom ti dé pac. Copak je totok za panáka ?" x/

Byl to milostpán jezevec, domácí pán, mládenec obstarožní a bývalý císařský rada v lesní říši. Šatil se velmi solidně, nedbaje zbrklosti módy, a jeho popelavý, dědičný háv byl stříhu nezrovna elegantního, zato pohodlného, jak ulitý na jeho postavu, zvláště na velebné břicho výběračného labužníka a všestranného oblízala. Ač v úřadě nesloužil a samotářsky soukromničil, zachoval si podle rodinné tradice licousy, jež jeho tváři dodávaly zdání šlechtického.

Se světem rozešel se dávno a kašlal na společenské vychování a vybroušenost. Příčinou toho byla nešťastná láska. Kdysi před lety zamíloval se do krásné vydry za Černým žlebem. Byla to slečinka z rodiny, kde se všechno třeptilo čistotou, kde se denně umývali, oškrabovali pečlivě drápy, nenosili hlíny mezi prsty a kde nade vše dbalo se na lesk a úklid v domácnosti. Satili se přepychově, což vysvitá nejlépe z toho, že ani ženy lidské nepohrdají vydrím kožichem a že čepice vydrovka udržela se za našich dob pouze na hlavách prozíravých statkářů.

Domácí pán jezevec chodil za vydrou vytrvale. Líbil se mu její pružný, honosivý krok, ocas měla vždy nádherně upravený, okouzující úsměv a nežrala všelijak, nýbrž jen ryby. Jezevci šla z lásky hlava kolem. Ma nescházelo mnoho, že by byl začal psát i verše. Protože však v rodině jeho dědila se krom domu a aristokratické tvářnosti úctyhodná omezenost, nenamáhal se vůbec, aby vyjádřil své city milostné formou oduševnělou. Činil to zcela jednoduše podle svého vlastního vkusu. Nosil jí nejpěknější slimáky, výborné myši, odchované v ořeší, znamenitého křehkého masa, někdy vyhrabal jí výtečnou prima ponravu, která se rozplyne na jazyku jako karlovarská oplatka. vydra si dala jeho dvoření čásek líbit, ale když se jí naskytl slušný bratranec, dala jezevci nepokryté najevo, že je starý osel.

x/ moravské nářečí

/Úryvek z knihy Rudolfa Těsnohlídka/

H
O
R
Y
M
Í
R :

Buzení na Belalpu.

Koolitz Jerba

Zeman Kypri

Představte si, že přijedete na Belalp. Na nohy si připevníte dvě podlouhlá prkna. Celý den na nich knítáte nahoru a dolů, snažíte se nenamlátit si jisté části svého těla. K tomu ještě dobrovolná či nedobrovolná služba v kuchyni. Zpravidla se vždy najde nějaký ten důvod k pozdnímu zalehnutí /prosím, to není narážka na nikoho/. Zkrátka po tom všem spíte jako když vás do vody hodí. A tu nejednou ten blahý pocit pohody ve spacáku začne rušit něco chlupatého a vrčícího. Je to nejnovější vynález br. Igora : Jemné probuzení lechtáním a olizováním jeho psem Epem.

P.S. Při veškeré účtě k Epovi vás můžu ujistit, že v té chvíli budete mít chuť z něho nadělat přinejmenším klobásy.

Kalla

Belalpské perličky.

Pili Radwan Boob

Katinka

Ráno po silvestrovské noci přijde br. Igor do vedlejšího výčepu a nenápadně se podrábává pod nosem. Najednou vykřikne: "Okamžitě zavolejte policii !" Přítomní se div neuválí smíchy. Pro ty, kteří na Belalpu nebyli musím dodat, že nežli se Igor vůbec objevil, tak si předtím oholil polovinu kníru.

Igor Marek

Hanku

Je po snídani. Všichni se chystají na lyže. Najednou se ozývají salvy smíchu. Rychle se tam jdu podívat : Klokan, který měl od začátku prázdnin něco s rukou, zjistil chvilku před lyžováním, že má obvázané zdravé prsty místo těch zraněných.

Jednoho dne se ráno v kuchyni Igor zeptá Martina :

- " Ty, martine, není ti nic po včerejší večeři ? "
- " Ne - a proč se ptáš ? "
- " Totiž včera jsi nevědomky snědl Epovi večeři. "

3. led 1979

Lucia, Anka, Goliás, Martin, Jolaz, Sojba, Tereza, Tomáš, Klára, Hana, No-oi, Edna, Zuzana, Zita, Milena, Zola, Karel, Radomír, P. J. K., M. K., O. J.

Č A R O D Ě J

Černý orel byl v poslední době hrozně divný. Na příklad se vzdal náhle závodu v běhu, ačkoliv při svých dlouhatánských nohách měl naději na první cenu. Nebo mu nechutnaly houby v polévce, při jednom obědě se divně šklebil a konečně rozpáral svůj nádherný svetr, který mu upletla babička a všichni mu ho závidí. Dvě velká klubka vlny hodil do kufru. Pak ty pořezané nohy...divné...! Ale pak se zničehož nic změnil a byl zase samá legrace, což se právě hodilo, protože jsme chystali slavnost, na které jsme chtěli předvést panu starostovi a jiným slavným mužům a našim dobrodincům, co všechno umíme. I holky.

Bylo s tím práce "jako na kostele"- to říká maminka. Černý orel upekł divné koláčky, vonělo to daleko široko a upekł jich několik mís. Nota se mnou nacvičil několik písní na kytaru, pár národních jsme přeložili do němčiny a do franštiny. Nota říkal, že to nezní tak hezky, jako v původní řeči. Melodyje prý je podložena cizími slovy, která k ní nepasují - vlastně správně se říká - nehodí se - a teď si vzpomínám, že se nepíše "melodyje" ale "melodie". Holky udělaly z chvojí jakoby baldachýn nad hosty. Kluci cvičili různé hry a legrace a nejmenší - šotkové - měli odříkávat básničky - prostě každý měl plné ruce práce. Černý orel zaskočil hned tu, hned tam. Nabídnul se, že udělá podle čínského receptu kachnu s citrónovou omáčkou, rýží a salát. Prý to naučil jeho dědečka čínský kuchař na vyslanectví.

Když minulo největší horko, začali se scházet hosté. Uváděli jsme v paradních krojích hosty na jejich místa, naše malá kapela hrála pochody a když se všichni usadili, vystoupil Gorila a krátce, ale

vtipně řekl něco o skautingu, o našem táboře, nejdříve německy a francouzsky, pak česky. Kluci mezitím rozsvítili amplióny, visící na šňurách, začalo se totiž stmívat, aby bylo vidět na holky, jak budou tančit Besedu. Vběhly na malé podium z prken jako laňky - ani jednou nezapomely. Pak dělaly všelijaké kousky šotkové, kotrmelce, stojky - a šlo jim to, jen jeden se překulil přes okraj a rychle zmizel v temnotě.

Berušky však své básničky dost pletly. Po nich jsem vystoupil s Notou na podium, Not ta hrál na kytaru, ve zpěvu pomáhal Rejpal a Krupička, ten zpívá tence jako holka a Rejpal má zase bas. Naši hosté zpívali s námi refrény národních písní, ovšem ty německé a francouzské překlady. Dlouho, moc dlouho nám tleskali.

Pak skauti předvedli němohru. Byla to taková psina, že hosté smíchem div nepadali z lavic.

Konečně přišel na řadu Černý orel. Donesl si šňůru a šátek a povídá: "Ukážu vám pár kousků, které mě naučil velký čarodějník Humbukhumbuk." Lidé se vrtěli a nepokojně rozhlíželi; byla už tma a někteří byli asi pověrčiví a měli strach.

Černý orel udělal na provaze několik suků, pak jej vyhodil do vzduchu a provaz se vztyčil a nahoře se začal vrtět jako had hlavou a také syčel. Chodil s provazem na dlani kolem hostů a ti uhybali dozadu. Najednou provaz zmizel, tak rychle jej svínil a hodil za sebe. Vytáhl šátek. Tedy - páni - to byl div! Ukázal nám jeden průsvitný šátek a najednou jich byl celý vějíř a rozdával je hostům a děvčatům. Tím posledním zatřepal - a hned měl v ruce vajíčko. Každému z hostů dal vajíčko a paní starostové dokonce malované!

Náhodou vím, že den předtím koupil ve vesnici hromadu vajec a také že jedno maloval, ale jak je dostal do šátku, to jsem neuhádnul. Víم také, že umí mluvit bříchem. Nakonec si přinesl logračního panáka a povídal si s ním francouzsky i německy a byla to taková psina, že lidem tekly až slzy z očí, jak se smáli. Krupička kousal trávu, aby se už přestal smát.

Tímto kouskem Černý orel své představení zakončil. Byl hrdina večera.

Mezitím se děvčata převlékla a chystala na stůl. Naši kuchaři přinesli polévku a pak tu kachnu s citrónovou omáčkou, rýží a s teplým salátem.

Seděl jsem blízko pana starosty, který měl dost velké břicho a slyšel jsem, jak se ptá, jestli se po tom netloustne. Gorila řekl, že neví, a když pan starosta okusil, tak jedl a jedl až to všechno snědl - i když mu dvakrát přidali. Paní starostová chtěla znát recept - Černý orel jí jej napsal, ale na kořeněné koláčky jí recept nedal, řekl velmi zdvořile - panečku, ten se umí chovat - že je to tajemství jejich rodiny.

Byl to senzační večer a jak jsem se dříve docela malinko styděl, že bydlím s černochem, byl jsem na to teď velice hrdý a také jsem mu to večer řekl. Ovšem ne, že jsem se za to styděl.

Chci být jako on - džentlas - to je gentleman!

Skautské odznaky

Heslo : Weest Paraat

HOLANDSKO

Založen : 1910

HONDURAS

1952

Étré pret

HAITI

1926

CO NÁS SPOJUJE

Po špičkách opustíme Krakonošovu zahradu. Budeme se však do ní vracet, vrátíme se do ní čas od času, jistě se navrátíme za zlatým kapradím. Nebo se ještě zdržíme? Zaváháme? Budeme se zdržovat u vidu slovesného? Asi to už tak bude! Dostali jsme se totiž k budoucímu času. Už na předchozích řádcích jste si mohli všimnout, že budoucí čas je dvojitý: budeme se vracet či vrátíme se. Budeme se zdržovat či zdržíme se. Budeme váhat či zaváháme. Jistě s námi budete souhlasit, že budoucí čas sloves dokonavých je obzvláště pěkný: napíšeme, půjdeme, zavoláme, zmokneme. Samý budoucí čas a přece jsme se obešli bez pomocného "budeme". Nezanevřeme však pro to na slovesa nedokonavá, kde se bez pomocného slovesa neobejdeme. Budeme česky psát a číst a tím se budeme cvičit. Čím více přečteme, tím více se pocvičíme. Jistě jste pochopili ten jemný významový rozdíl: jednou jde o činnost bez určitého konce, po druhé s konečným výsledkem. Než vyrostete, určitě to pochopíte. Budete vidět! Uvidíte!

HRA

Třídění mincí o závod. Zavažte prvnímu závodníkovi šátkem oči a dejte mu do ruky třicet různých mincí. Za jak dlouho je roztřídí podle hodnoty? Za každou minci položenou na chybnou hromádku připočítejte deset vteřin. Obměna: všichni hráči dostanou deset kancelářských sponek a závodí, kdo je dříve spojí do řetízku. Se zavázanýma očima, ovšem!

Z kouzelné knihy Arachidonovy

/dokončení/

Kreslení ohněm

Připravíme si nasycený roztok dusičnanu sodného /natriumnitrat, NaNO_3 / ve vodě a štětečkem nakreslíme na papír nějaký uzavřený obrazec, který končí na kraji papíru. Necháme uschnout a k místu, kde kresba končí, přiložíme doutnající špejli. Doutnání se pak zvolna prokousává celou kresbou.

Sopka

Na nehořlavou podložku nasypeme hromádku dvojchromanu amonného [amoniumbichromat, $\text{NH}_4/2\text{Cr}_2\text{O}_7$] a nahoře zapálíme. Začnou sršet jiskry a jestliže zhasneme, je obraz sopky dokonalý. Před zapálením můžeme na vrchol „sopky“ kápnout pro jistotu trochu lihu.

Tajné písmo

Na čistý papír nakreslíme předem něco slabým roztokem žluté krevní soli [kaliumferrocyanid, $\text{K}_4\text{Fe}/\text{CN}/6$] a necháme uschnout. Když pak papír přetřeme roztokem nějaké železité soli, ukáže se nám modrý obrázek. Mědnaté soli vyvolají kresbu v barvě hnědé.

LETOSNÍ TÁBORY

OPLAST HOLANDESKO plánuje tábor od 22.7. do 12.8. buď ve Francii nebo ve Švédsku.

ODDÍL NĚMECKO SEVER hledá tábořiště a bude vděčný za tip.

ODDÍL CURYCH spolu s Medvědy St.Gallen posunuje v důsledku změny kantonálních prázdnin svůj tábor v Juře o 1 týden, tedy od 14.7. do 4.8.

TI KDO POZDĚJI PŘISTOUPILI si mohou dodatečně u nás vyžádat kompletní III., IV. a V. ročník Tam-tamu po Fr/DM/f 6,- za ročník + porto. Na skladě jsou ještě 3 řady. Jednotlivá chybějící čísla dodáme zdarma pouze za poštovné.

Uzávěrka březnového čísla je ve středu, 7.3.79

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 17,-

ze zámoří \$ 10,-

Bankovní spojení :

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslovenská Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslovenská Pfadfinder i.d.BRD.

Postretouren an :

Postfach 295

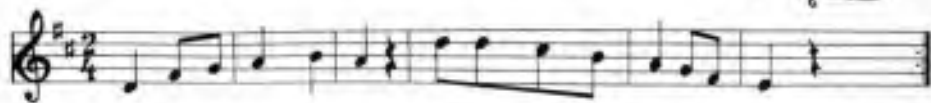
CH-8021 Zürich 1

Verband der

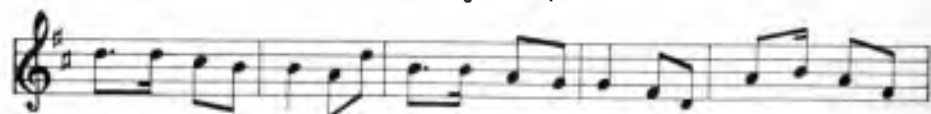
Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

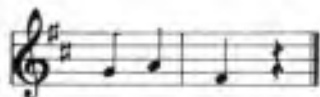
Kolíne, Kolíne...

1. Ko-lí-ne, Ko-lí-ne, stojíš v pěkné ro-vi-ně,

šen-ku-je tam má mi-la, má pa-nen-ka roz-mi-la, šen-ku-je tam

ve ví-ně.

2. Přišel tam syneček,
měl zelený klobouček.
Dal si nalít džbán vína,
sedl za stůl a zpíval:
Kolínečku, Kolíne.

3. Hrádečku, hrádečku,
jseš na pěkném kopečku.
Tam jsem prožil svoje mládí
s veselými kamarády,
při dobrém vínečku.

